

Calau, el desaparegut

A Calella de Palafrugell hi ha, al bell costat de la mítica platja del Port Bo un altre arenal conegut popularment com la platja d'en Calau. És una més de les cales que donen nom a la població marinera. En Calau era un personatge que va existir entre 1890 i 1950. Pescador de professió. Calellenc de tota la vida. El seu autèntic nom era Nicolau Ferrer. Els seus convilatans, en la seva original manera de parlar, de seguida el van tenir batejat. Nicolau, Colau, doncs Calau. La vida antiga a la cala era monòtona i amarga. Hi passaven poques coses. Quan el temps ho permetia, sortir a mar a pescar era la màxima distracció que es permetien. En Calau i el seu company Pere, salpaven amb la seva mallorquina a calar els estris de què disposaven a llevant de l'illa. Com que l'estada enmig del mar durava unes quantes hores, era habitual que s'emportessin una mossada i una boteta de xarel·lo per endolcir l'estona. Un bon dia no van tornar. Una estona després de l'hora prevista per atracar, arribà tota sola a la platja la marranxa del vi. Cap més vestigi, ni referència. La mala mar que s'havia aixecat va impedir que cap barca pogués sortir a la recerca dels desapareguts. De primer antuvi van pensar que es podien haver refugiat en alguna de les cales de la costa propera per evadir el temporal... Els propers dies els van cercar per terra i per mar. Cap indici d'aquells dos homes. Ni del vaixell ni de cap dels útils que portaven a bord. Semblava, talment, que se'ls hagués engolit el mar. Van passar els dies sense que aparegués cap notícia dels naufragis de l'illa. Una setmana, dues, un mes, dos mesos... La inòpia total. Semblava impossible que el mar no hagués tornat els cossos com en altres naufragis semblants havia succeït. Quan ja se'ls havia donat per morts, passats tres mesos, un bon dia van aparèixer per Calella en Calau i en Pere tan tranquils i amb cara de satisfacció pel retorn a casa. Els seus veïns se'ls miraven esmaperduts. D'on sortien aquells dos tant de temps després? Els ulls no es creien l'evidència. Els desapareguts eren vius i es trobaven sans i estalvis voltant pel bell mig del barri mariner. Què havia passat? Ho van aclarir de seguida. Un paquebot que feia la ruta BarcelonaGènova els va recollir del mig de la tempesta que s'havia originat. Van dir que els va ser impossible avisar. L'estada al sud de França no els menava la pressa i s'hi van endormiscar. Aquesta és, extractada, la història d'en Calau i el seu amic.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-10-2012 Pàgina 14

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/584008-calau-el-desaparegut.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss